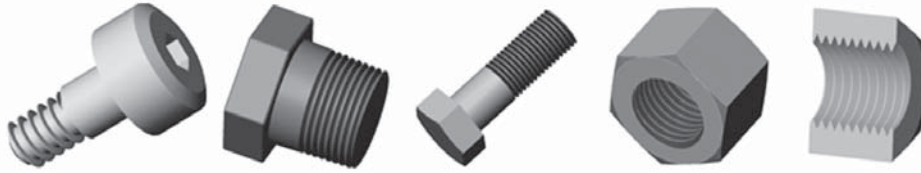

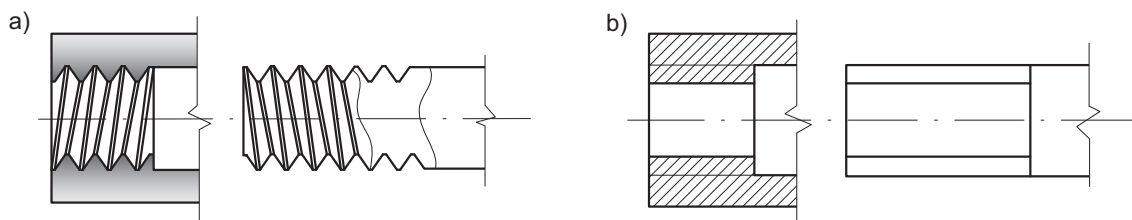
Połączenia gwintowe są elementami powszechnie stosowanymi w budowie maszyn. Gwintem nazywamy powierzchnię zwojową powstałą podczas ruchu śrubowego okresowo zmiennej linii falistej lub łamanej, leżącej w płaszczyźnie osiowej walca lub stożka. Gwint jest zbiorem występów o stałym przekroju, równomiernie rozmieszczonych na powierzchni bocznej walca lub stożka (rys. 4.6).

Rys. 4.6. Elementy z gwintem zewnętrznym i wewnętrznym

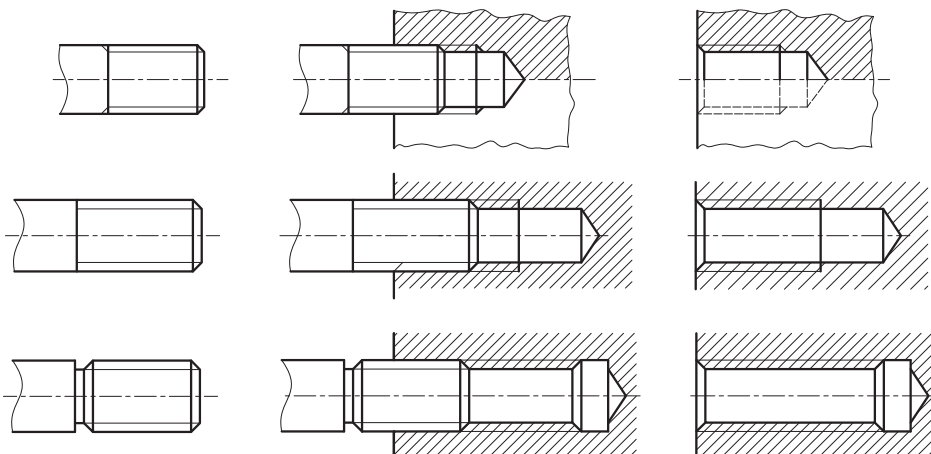
Podczas rysowania połączeń gwintowych (podobnie jak w przypadku połączeń spawanych czy nitowych) powszechnie stosuje się uproszczenia. Polegają one na tym, że:

- element z gwintem (śruba, otwór) rysowany jest w taki sposób jak przed wykonaniem gwintu;
- gwint zaznacza się w rzucie na płaszczyznę równoległą do osi gwintu – dwiema cienkimi liniami, obrazującymi dna wrębów gwintu (oddalonymi od linii ciągłych grubych, przedstawiających w sposób uproszczony powierzchnie wierzchołków występów mniej więcej o skok gwintu – minimum 0,8 mm), natomiast w rzucie na płaszczyznę prostopadłą do osi gwintu – linię den bruzd rysuje się na długości około 3/4 obwodu, przy czym nie powinna ona zaczynać się ani kończyć na osiach rzutu (poza przypadkiem, kiedy gwint przedstawiony jest w półwidoku lub półprzekroju – rys. 4.7).

Rys. 4.7. Graficzne przedstawienie elementów z gwintem wewnętrznym i zewnętrznym: a) zapis poglądowy, b) zapis uproszczony

W połączeniach gwintowych zarys gwintu zewnętrznego ma priorytet i przesłania gwint wewnętrzny. Zarysy gwintów niewidocznych rysuje się cienką linią kreskową. Niewidoczną część linii ograniczającej długość użytkową gwintu rysuje się linią kreskową lub nie rysuje się jej wcale (rys. 4.8).

Rys. 4.8. Sposób przedstawienia zarysów gwintu na elementach połączonych